

ΡΩΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ατον και πέμπτον δριθμούμεν χρόνον
έδρα μας ή πόλις ή τῶν Παρθενώνων.

Ἐτος χίλια κι' ὅκτακσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὅκτι,
τὸν Ἐτεύ-Πασσά γιὰ δόρο σᾶς χαρίζω δηλεκτό.

Τῶν δρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολλά.
Γράμματα και συνδρομαὶ —ἄπ' εὐθείας πρὸς ἡμῖν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο —διὰ τὸ φράγκα εἰναις μόνο.
Γιὰ τὰ ἔνα δημος μέρη —δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εἰδούσου τοελεπῆ
διτὶ πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δόσο εἰκοσάρρετα, κι' ὅποιος ἀπ' ἑών θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Νοεμβρίου εἰκοσιτρία,
Πρόγραμμα φένο και τρικυμία.

Ἐξακόδα τριάντα κι' ἐννιά,
Θὰ σκορπίσουν δὲ λίγο τάργια.

Περικλέτος, Φαδουλής,
μὲς στὴ σάλα τῆς Βουλῆς.

κι' ἔχει πολὺν παροξυσμὸν
κάθε πεινάσα γνώμη.

Ἄφοῦ και πάλιν ἔριν ἀναβολὴ δευτέρα,
κανίνας Βουλευτῆς δὲν ἔρχεται ἐδῶ πέρι
νὰ κάμη συνεδρίασιν
πρὸς ἄντελή μας ἵσταν,
ἀφοῦ τοῦ γίνοντος ἡ Βουλὴ¹
συνέρχεται καὶ μόνη,
καθὸς τὸ Σύνταγμα λαλεῖ
καὶ μᾶς τὸ βεβαιώνει.

Ἄφοῦ τὸ γένος κατ' αὐτὰς
βλέπει φουρτούκια τόσας,
καὶ δὲν καλοῦν τοὺς Βουλευτὰς
νὰ πάρουν τετραχόσπαις.

Ι συμφώνως πρὸς αὐτὸ τὴν πρώτην Νοεμβρίου
κατίερπεν ἄρχονται τὸ Βουλευτηρίου,
Νείμερης πήρεται μισθὸ και παραπάνω
καὶ στῆς Βουλῆς τὴν ἴρηγκα
δὲν βλέπων κίνησι καμμάδ,
πένω στόκω μόνος μου καὶ περασάδες κάνω.

Ἄφοῦ καθίνας ἀπορεῖ
κι' δὲν τὰ βρίσκει γρίφους,
Νείμερηδίους δὲ σωροὶ²
Βουλῆς προσμένουν φίφους,
κι' δημος ἐδῶ δὲν ἔρχεται κανίνας νὰ χαζίψῃ
καὶ τοῦ Παππούλη τοὺς θεσμοὺς νὰ τοὺς περιμαζίψῃ.

καὶ τοῦ Συντάγματος πιστότατα κοπέλια
καὶ γράφουν οἱ θεσμοὶ πᾶς ἔγιναν κουρέλια,
ἀφοῦ καὶ πᾶς ἐκ τοῦ ευροῦ
μὲ τοὺς θεσμοὺς πλανάται,
ἀφοῦ τὸ κράτος κουνουροῦ
κι' ἀφώνιας κυβερνάται.

Γιὰ τοῦτο, Περικλέτο μου, σ' ἐκάλεσα κι' ἐγὼ,
ποὺ γιὰ θεσμοὺς σφριῶ,
νᾶλθηρ νὰ λογαριάσωμε
ζητήματα μεγάλα,
καὶ νὰ συνεδρίάσωμε
μὲς στῆς Βουλῆς τὴ σάλα.

Ἄφοῦ Προϋπολογισμὸν
δὲν ὑφίσταν ἀλόγη,

Καὶ σὺ προθύμως ἁσπεντες, μεγάλε πατριῶτα,
συμφώνως πρὸς τὸ Σύνταγμα καὶ πρὸς τὰ καθεστῶτα.
Ἐδο μονάχοι μας οἱ δηδὸν στῆς δέρρες τῶν πατέρων
θὰ κρίνουμεν τὰ νόμιμα καὶ τὸ κοινὸν συμφέρον.

Ἐδῶ μονάχοι μας οἱ δηδὸν σε δέρρε μας θὰ βγάνωμε,
μιὰ συνεδρίασις κρυψή, βρὲ Περικλῆ, θὰ κάνωμε,

γιὰ νὰ σωθοῦν Συντάγματα καὶ καθεστώτες νόμοι
καὶ κάπως ν' ἀνακουφισθῆ κι' ἡ δημοσίες γνώμη.

Π. — Εὐχαριστῶ παραπολὺ¹
κι' ἀπὸ καρδίας μάστις,
καλῶς ἐσκεφθῆς, Φασουλῆ,
ἔδω νὰ μὲ καλέσῃς.

Εἶναι σὰν νὰ μ' ἐκάλεσες σὲ φιλικὸ γχιουβέτας
κι' ἐπίσημη γιορτή,
καιρός αὐτὸ τὸ Σύνταγμα νὰ μὴν ἀφίνετ' ἔτοι
σὰν ὄχρηστο χαρτί.

Χθὲς προχθὲς, ὡς μιο κάρο,
ἔρριξα λογὴ ματιά
μές· στῶν σκουπιδιῶν τὸ κάρο
κι' εἶδο μπόλικο χαρτί.

Τρώησα τὸν σκουπιδιάρη τ' εἶναι τῶν χαρτιῶν ὁ πλούτος,
καὶ προθύμως μαῦτε τούτος
μ' ἔνα γέλοιο καλοσύνης :
εοί θερμοὶ τῆς Ρωμηοσύνης.

Νάτην ἡ Βουλὴ λοιπόν,
ποὺ Ζαΐμης σιωπῶν
μεταξὺ ζωῆς καὶ τάρου στέκει καὶ τὴν βασανίζει,
κι' ὁ λαός τὴν ταλαιπώζει.

Φ. — Νάτο τὸ Βῆμα, ποὺ πολλὰ
καθένας ἴτσαμπούνα,
τὰ Προσδρεῖα τὰ ψηλὰ
μὲ τὴν βαρεία κουδοῦνα.

Ξέφος δὲν φαίνεται Γαζῆ,
νὰ καὶ τὰ πάλκα τάδεις,
ὅποι 'περνούνται μαζὶ²
τῆς μέραις καὶ τὰ βράδηα.

Κανεὶς Μινιστρος, Περικλῆ, μήτε καμμὰ κυρία
τὰ πάλκα δὲν στολίζει,
μήτε κυρίαρχος λαὸς ψηλὰ στονεῖ
τὴ μύτη του σκαλίζει.

Κανεὶς δὲν ἔρχεται νὰ 'πῇ
περὶ τοῦ καθεστῶτος,
ἔνεν τάχαϊδεν σιωπᾷ
κι' ἐρήμωτις καὶ σκότος.

Καθεὶς κοιμᾶται σὲ σωροὺς πολεμικῶν λαφύρων,
σκόνη σκεπάζει μοναχὰ τὰς ἔδρας τῶν σωτήρων,
κι' ὑπὲρ τοῦ γένους τοῦ πτωχοῦ
κόρεξ κανεὶς δὲν κρόξει,
πνεύμα Ζαΐμη πανταχοῦ
νομίζεις πῶς δεσπόζεις.

Νάτο τὸ Παρλαμέντο μας, ποὺ λέσι τὰ καὶ τὰ,
ἴδιος πρὸ τοῦ πολέμου μας, ἀλλ' ἔτοι καὶ μετὰ,
ἴδια τὰ πάντα, δόδ σκαμνή δὲν βλέπεις ἀλλαγμένα,
κι' ἔλλαξαν μόνον οἱ καιροί

τάνηψι καὶ τὸν Θεωρῆ,
ποὺ τάχουν χαλασμένα.

Καὶ τώρα, Περικλέτο μου, ποὺ δὲν κυττᾶ κανεὶς,
εἰδος 'Αντιπολίτευσις ἀνάγκη νὰ γενῆς,
σὲ μίαν ἔδραν 'έπαλων καὶ δίχος νὰ λιμάρης
ὑπὸ βιθὺ νὰ πάρης.

Κι' ὅπόταν τὸ κεφάλι σου πρὸς τὰ 'ψηλὰ πηγαίνη
αὐτὸ τὸ κίνημα δρηστην καὶ τόχη θὰ σημαίνη,
ὅταν δὲ πάλιν τὸ κονυνής 'ετα κάπω, κουνενή,
μ' αὐτὸ θὰ λέγης ναι.

'Ο Φασουλῆς ή λίμα
εἰς τῆς Βουλῆς τὸ βίημα.

Ἐδραι κεναὶ, ποὺ δέχεσθε τὰς ἔδρας τῶν πατέρων,
πρὸς σᾶς τὴν σήμερον λαλῶ
καὶ μίαν μίαν σᾶς φιλῶ,
τὸ κλέος σας γεράζων

'Ακούσετε τὸν Φασουλῆ,
καθίσματα στωμάτα,
ξύλινος ρήτωρ ωμιλεῖ
πρὸς σᾶς τὰ πρώτα ξύλα.

Μίσ' ἀπὸ σᾶς ὁ πολέμος ἔθγηκε μάδαν ἡμέρα,
τῆς Δύστος κι' 'Ανατολῆς ἀδέκαστο φοβέρα,
μίσ' ἀπὸ σᾶς ὁ θραύσας κι' ἡ τῆς πυγῆς ἀντάρρα,
καὶ νοισθό μάδα λαχτάρρ
νὰ κάψω τοῦρ' ἀπ' διὰ σας ἔνα μικρὸ κομμάτι
ῶς εἶδος ξύλο τίμιο νὰ τούχη γιὰ τὸ μάτι.

Μίσ' ἀπὸ κάθε ξύλο σας, ποὺ νὰ μὴ βασκαθῆ,
'έργησε ξύλινος πολέμος μὲ ξύλινο σταθή,
μίσ' ἀπ' αὐτὰ τὰ ξύλα σας τὰ κατασκονιμένα
ἔθρηκεν ξύλα κούτσουρα, 'έγκανε δαυλιὰ καρμένα.

Δι' θλούς ἐπιτονος χωρᾶ,
δλας τὰς ἔδρας ἐπινά,
πρὸ πάντων δὲ τοῦ Θεωρῆ
τὴν πρώτων ἔδρων προσκυνῶ.

Αὐτὸν γεράρω πάντοτε καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κι' ἐπιθυμῶ καὶ φάγεμαι χρυσῆ νὰ τοῦ τὴν κάνω,
αὐτὴν ποὺ μᾶς ἔγρεντος κι' ἔγω νὰ τὴν χρυσῶν
κι' ὀλόχρουσον τὸ κλέος της διὰ παντὸς νὰ σώσω.

Κι' δοσι τὴν βλέπουν μᾶς φορά
νὰ λέν μὲ καίλη φλογερά :
εέδω καθόταν ὁ Παππούς καὶ τὸν θεωρῶν ἡ σκέπη,
ποὺ μέγας Ὡμος πάντοτε κι' ἀκάθιστος τοῦ πρέπεια.

Μίαν τοιαυτὴν ἀμοιβὴν
πολέμων θάλει φίμη,
μὰ καὶ τὴν ἔδραν τὴν βαδήν
δοξάζω τοῦ Ζαΐμη.

'Ιδια τὴν 'βρίσκω κι' ἀδειανή,
ἀλλ' ίδια καὶ γεμάτη,